

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Haralda Stiffela a sudcov JUDr. Pavla Tomana, JUDr. Petra Hatalu, JUDr. Jozefa Kanderu a JUDr. Petra Paludu, na verejnom zasadnutí konanom dňa 12. mája 2008 v Bratislave, prerokoval dovolanie, ktoré podal generálny prokurátor SR v trestnej veci proti obvinenému **M. L.**, vedenej na Krajskom súde v Prešove, pod sp. zn. 1 T 3/2005, a podľa § 377 a § 386 ods. 1, ods. 2 Tr. por. takto

rozhodol:

Rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 11. októbra 2006, sp. zn. 3 To 70/2006, bol z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por.

bol porušený zákon

v ustanoveniach § 259 ods. 3, § 226 písm. c) Tr. por. a § 222 ods. 1 Tr. zák. **v prospech** obvineného M. L..

Najvyšší súd Slovenskej republiky tento rozsudok **zrušuje**.

Súčasne zrušuje aj rozsudok Krajského súdu v Prešove z 31. mája 2006, sp. zn. 1 T 3/05, ako aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Krajskému súde v Prešove sa prikazuje, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Odôvodnenie:

Rozsudkom Krajského súdu v Prešove 31. mája 2006, sp. zn. 1 T 3/05, bol obvinený M. L. uznaný za vinného v bode 1/ rozsudku z pokusu trestného činu vraždy podľa § 8 ods. 1, § 219 ods. 1 Tr. zák., účinného do 31. augusta 2003 a v bode 2/ rozsudku z dokonaného trestného činu vraždy podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. c), písm. h) Tr. zák., účinného do 31. augusta 2003, ktorých sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že

1.) dňa 11. marca 2001 v dobe približne od 00.00 hod. do 01.30 hodiny v K. na ul. H. pred barom G., po prechádzajúcej hádke a vzájomnom napádaní sa, aj z dôvodu žiarlivosti s M. T., so strieborným zatváracím nožom s čepeľou zabrúsenou na oboch stranách s jej dĺžkou najmenej 15 cm, ktorý nosil pri sebe, na M. T. zaútočil tak, že ho opakovane bodol do oblasti trupu väčšou až veľkou intenzitou najmenej šesťkrát, čím mu spôsobil štyri bodné rany na ľavej bočnej stene hrudníka, lokalizované od pazušnej jamy až po ľavý rebrový oblúk, smerujúce do oblasti srdca a pľúc, v dôsledku aktívnej obrany poškodeného hlboké iba 2 až 3 cm, jednu bodnú ranu v ľavom podbrušku, pokračujúcu do bodnoreného kanála cez podkožie, ľavý predný brušný sval, podbrušnicu s prebodnutím kľučky tenkého čreva, smerom zľava doprava, hlbokú najmenej 15 cm a jednu bodnú ranu v ľavom podbrušku pokračujúcu do podkožia v dĺžke asi 6 cm, neprenikajúcu do brušnej dutiny, ktoré zranenia si vyžiadali chirurgickú revíziu brušnej dutiny a dobu liečenia s práceneschopnosťou v trvaní 6 až 8 týždňov.

2.) po napadnutí poškodeného M. T., ako je uvedené v skutku 1.) dňa 10. októbra 2002 v čase približne o 23.20 hodine v K. na ul. P. za V. C. napadol M. T. preto, aby ho neusvedčil zo spáchania skutku uvedeného v bode 1.) tohto rozsudku, ohľadne ktorého bolo vedené trestné konanie na Krajskom úrade justičnej polície Policajného zboru v Prešove pod ČVS: KÚV-19/OVVK-2001 tak, že ho ľavou rukou chytil za odev v oblasti krku, priložil mu presne nezistenú krátku guľovú strelnú zbraň kalibru 9 mm nezistenej značky k ľavému spánku, jedenkrát vystrelil, pričom poškodenému spôsobil početné zlomeniny kostí tváre s úplným oddelením tvárovej

časti lebky od neukránia, v dôsledku čoho v krátkej dobe upadol do bezvedomia, následne jeho telo položil na zem držiac ho za odev, priklakol ho kolenom, zbraň priložil o záhlavie poškodeného a opätovne jedenkrát vystrelil, čím mu spôsobil priestrel hlavy s fatálnym poškodením skeletu lebky a tkaniva mozgu, ktoré ihneď po jeho vzniku za známkov zlyhania riadiacej a regulačnej funkcie mozgu viedli k jeho smrti, následne telo previezol do lesného porastu zvanom B. nachádzajúcom sa v katastrálnom území K., kde bolo nájdené dňa 6. mája 2004.

Za tieto trestné činy krajský súd obvinenému podľa § 219 ods. 2 s použitím § 35 ods. 1 Tr. zák., účinného do 31. augusta 2003 uložil úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 15 rokov a na výkon tohto trestu ho podľa § 39a ods. 2 písm. c) Tr. zák. zaradil do III. nápravno-výchovnej skupiny. Podľa § 76 ods. 1 a § 78 ods. 1 Tr. zák., účinného od 1. januára 2006, uložil obvinenému ochranný dohľad na dobu 3 (troch) rokov.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie krajský prokurátor v neprospech obvineného M. L. do výroku o treste. Týmto opravným prostriedkom sa prokurátor domáhal uloženia výnimočného trestu v hornej polovici trestnej sadzby nad 15 rokov až do 25 rokov a uloženia trestu prepadnutia veci – pištole.

Zároveň proti predmetnému rozsudku podali odvolanie aj obvinený a jeho otec, ktorí navrhli, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a obvineného oslobodil spod obžaloby v celom rozsahu, podľa § 226 písm. c) Tr. por.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, rozsudkom z 11. októbra 2006, sp. zn. 3 To 70/2006 vo veci meritórne rozhodol tak, že

I. podľa § 258 ods. 1 písm. b), písm. d) Tr. por. (zák. č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov) napadnutý rozsudok zrušil v celom rozsahu.

Rozhodujúc vo veci v zmysle § 259 ods. 3 Tr. por. obvineného M. L. uznal za vinného, že

dňa 11. marca 2001 v dobe približne od 00.00 hod. do 01.30 hodiny v K. na ul. H. pred barom G., po prechádzajúcej hádke a vzájomnom napádaní sa aj z dôvodu žiarlivosti s M. T., so strieborným zatváracím nožom s čepeľou zabrúsenou na obidvoch stranách s jej dĺžkou najmenej 15 cm, ktorý nosil pri sebe, na M. T. zaútočil tak, že ho opakovane bodol do oblasti trupu väčšou až veľkou intenzitou najmenej šesťkrát, čím mu spôsobil štyri bodné rany na ľavej bočnej stene hrudníka, lokalizované od pazušnej jamy až po ľavý rebrový oblúk, smerujúce do oblasti srdca a pľúc, v dôsledku aktívnej obrany poškodeného hlboké iba 2 až 3 cm, jednu bodnú ranu v ľavom podbrušku, pokračujúcu do bodnoreného kanála cez podkožie, ľavý predný brušný sval, podbrušnicu s prebodnutím kľučky tenkého čreva, smerom zľava doprava, hlbokú najmenej 15 cm a jednu bodnú ranu v ľavom podbrušku pokračujúcu do podkožia v dĺžke asi 6 cm, neprenikajúcu do brušnej dutiny, ktoré zranenia si vyžiadali chirurgickú revíziu brušnej dutiny a dobu liečenia s práceneschopnosťou v trvaní 6 až 8 týždňov,

čím spáchal trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 222 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. augusta 2003. Za tento trestný čin uložil obvinenému trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov, na výkon ktorého ho podľa § 39a ods. 2 písm. a) Tr. zák. zaradil do I. nápravno-výchovnej skupiny.

Ďalej podľa § 228 ods. 1 Tr. por. rozhodol o náhrade škody, pričom so zvyškom nároku na náhradu škody poškodených podľa § 229 ods. 2 Tr. por. odkázal na konanie o veciach občianskoprávných.

II. Podľa § 226 písm. c) Tr. por. (zák. č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov) obvineného M. L., oslobodil spod obžaloby pre skutok pod bodom 2), že

dňa 10. októbra 2002 v čase okolo 23.30 hod. v K. na ul. P. za V. C. napadol M. T., ktorý v trestnej veci vedenej na Krajskom úrade justičnej polície Policajného zboru v Prešove pod ČVS: KUV-19/OVVK-2001 ako svedok – poškodený ho svojou svedeckou výpoveďou mohol usvedčiť zo spáchania pokusu trestného činu vraždy podľa § 8 ods. 1, § 219 ods. 1 Tr. zák. tak, že ho ľavou rukou chytil za odev v oblasti

krku, priložil mu presne neustálenú krátku guľovú zbraň nezistenej značky k pravému oku sprava zhora v ostrom uhle šikmo nadol, jedenkrát vystrelil, zranenie spôsobilo poškodenému bolesť a nástup bezvedomia, následne jeho telo položil na zem, priklakol ho kolenom, zbraň priložil o záhlavie poškodeného a opätovne jedenkrát vystrelil, čím mu spôsobil priestrel hlavy s fatálnym poranením skeletu lebky a tkaniva mozgu, ktoré ihneď po jeho vzniku za známk zlyhania riadiacej a regulačnej funkcie mozgu viedli k jeho smrti, telo poškodeného M. T. ukryl v zemi v lesnom poraste v katastri obce K., v časti zvanej B., kde bolo dňa mája 2004 nájdené,

obžalobou právne kvalifikovaný ako trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. h) Tr. zák.

III. Podľa § 256 Tr. por. Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolanie krajského prokurátora zamietol.

Krajský súd v Prešove predložil dňa 12. júla 2007 Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky dovolanie, ktoré podal generálny prokurátor Slovenskej republiky na krajskom súde dňa 25. mája 2007, proti rozsudku Najvyššieho súdu Najvyššieho súdu z 11. októbra 2006, sp. zn. 3 To 70/2006, z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. Domáhal sa ním, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako dovolací súd, vyslovil, že týmto rozsudkom a konaním, ktoré mu predchádzalo bol porušený zákon v ustanovení § 8 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 2 písm. c) písm. h) Tr. zák., účinného do 31. augusta 2003 a v ustanovení § 226 písm. c) Tr. por. (účinného do 31. decembra 2005), **v prospech** obvineného M. L..

Svoju sťažnosť odôvodnil tým, že podľa ustanovenia § 8 ods. 1 Tr. zák. (zák. č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov) konanie nebezpečné pre spoločnosť, ktoré bezprostredne smeruje k dokonaniu trestného činu a ktorého sa páchatel dopustil v úmysle spáchať trestný čin, je pokusom trestného činu, ak k dokonaniu trestného činu nedošlo.

Podľa ustanovenia § 219 Tr. zák. (účinného do 31. augusta 2003) trestného činu vraždy sa dopustí ten

1) kto iného úmyselne usmrtil

2) odňatím slobody na dvanásť až pätnásť rokov alebo výnimočným trestom sa páchatel potresce, ak spácha čin uvedený v odseku 1

c) opätovne,

h) na svedkovi, znalcovi alebo tlmočníkovi pre výkon ich povinností.

Podľa ustanovenia § 226 písm. c) Tr. por. (zák. č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov) súd oslobodí obžalovaného spod obžaloby, ak nebolo dokázané, že tento skutok spáchal obžalovaný.

Najvyšší súd Slovenskej republiky **v bode I. výroku** svojho rozhodnutia, uznal obvineného M. L. za vinného z trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 222 ods. 1 Tr. zák., účinného do 31. augusta 2003, za čo mu uložil trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov, na výkon ktorého ho zaradil do I. (prvej) nápravno-výchovnej skupiny. Toto rozhodnutie odvolací súd odôvodnil okrem iného tým, že poškodený M. T., poukazujúc pritom na závery znaleckého skúmania znalcov z odboru súdneho lekárstva, utrpel štyri bodné rany na hrudníku vľavo, v pazušnej čiare, ktoré boli spôsobené ostrým hrotatým predmetom pôsobiacim malou silou a prudkosťou, ďalej poškodený utrpel bodnú ranu v podbrušku s dĺžkou bodnoreného kanála 15-16 cm, kde uvedené zranenie bolo spôsobené väčšou silou a prudkosťou, taktiež poškodený utrpel bodnú ranu v ľavom podbrušku v dĺžke 6 cm, ktorá bola spôsobená tým istým predmetom pôsobiacim malou silou, okrem toho boli spôsobené poškodenému povrchové kožné odreniny v temenej oblasti, ktoré vznikli pôsobením tupého predmetu pôsobiaceho malou silou.

Odvolací súd konštatoval, že krajský súd správne ustálil skutkový stav v bode I. svojho rozhodnutia, s výnimkou zistenia, že štyri bodné rany v hrudníku vľavo boli poškodenému spôsobené ostrým hrotatým predmetom, pôsobiacim väčšou až veľkou intenzitou, pretože táto intenzita bola malej sily a prudkosti. V kontexte uvedeného krajský súd nesprávne preto kvalifikoval konanie obžalovaného ako pokus trestného činu vraždy podľa § 8 ods. 1 k § 219 ods. 1 Tr. zák.

Odvolací súd dospel k záveru, že pri samostatnom právnom posudzovaní skutku v bode I. je potrebné vychádzať z objektívne zistených skutočností, že útok na poškodeného viedol obžalovaný síce nožom, no malou silou a prudkosťou

(len jedno bodnutie bolo vedené väčšou silou) a tieto zásahy spôsobili poranenia, ktoré neohrozili žiaden životne dôležitý orgán v tele poškodeného. Jeho liečenie si vyžadovalo 6 až 8 týždňov. Vychádzajúc z charakteru poranení, spôsobu a intenzity útoku, verbálnych prejavov, potom nie je možné hodnotiť útok obvineného na poškodeného ako útok vedený v úmysle usmrtiť ho. Preto zistené konanie v bode I. napadnutého rozsudku podľa názoru odvolacieho súdu, však nepochybne napĺňa zákonné znaky trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 222 ods. 1 Tr. zák., nakoľko týmto úmyselne spôsobil poškodenému ťažkú ujmu na zdraví.

Vo vzťahu k uvedeným zisteniam, na ktoré poukázal odvolací súd, je potrebné, akceptujúc pritom dôvod dovolania obsiahnutý v § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., rešpektovať doposiaľ zistený skutkový stav veci v konaní pred súdom prvého stupňa.

Z doposiaľ zisteného skutkového stavu veci, poukazujúc súčasne na závery znaleckého dokazovania znalca z odvetvia súdneho lekárstva je potrebné uviesť, že k bodnutiu poškodeného M. T. do oblasti ľavého podbruška došlo raz väčšou až veľkou intenzitou, teda nielen väčšou silou a prudkosťou, ako to uvádza odvolací súd vo svojom rozhodnutí.

Pri posúdení úrazového deja uvedeným znalcom, ktorý mal k dispozícii aj výsluch chránenej svedkyne M. L., bolo stanovené, že ku zraneniu poškodeného mohlo dôjsť takým spôsobom, ako to uviedla táto chránená svedkyňa, t. j., že poškodený ležal na zemi, na chrbte a útočiaca osoba ho opakovane 6x bodla do ľavej strany hrudníka a brucha, pričom poškodený sa aktívne bránil proti zraňujúcemu predmetu. Pri pôsobení väčšej sily do oblasti brucha mohla byť zasiahnutá brušná srdcovnica a mohlo dôjsť k smrteľnému vykrvácaniu do brušnej dutiny, pričom pri odchýlke smerom hore o 10 cm mohla byť zasiahnutá slezina s možným vykrvácанím a pri posunutí smerom doľava na chrbát mohla byť zasiahnutá ľavá oblička. Pri vedení útokov na hrudník, väčšou silou v uvedených lokalitách mohlo dôjsť k poškodeniu životne dôležitých orgánov, a to najmä ľavých pľúc, srdca ako aj veľkých ciev, čo by v dôsledku prudkého krvácania do pohrudnicovej dutiny vľavo mohlo viesť zakrátko k smrti z vykrvácania. Znalec zároveň potvrdil, že obrana poškodeného voči útokom je veľmi pravdepodobná, lebo z lokalizácie bodno-rezných

rán vyplýva, že vznikli v rýchlom slede za sebou. Bodné poranenia na ľavej strane hrudníka boli povrchové a žiadna z nich neprenikla do ľavej pohrudnicovej dutiny, pričom pri použití väčšej až veľkej intenzity zraňujúceho predmetu mohlo dôjsť poškodeniu ľavých pľúc, resp. srdca a veľkých ciev v týchto lokalitách, čo by vážne ohrozovalo život a zdravie poškodeného a v prípade prudkého krvácania do pohrudnicovej dutiny vľavo, mohlo dôjsť zakrátko ku smrti z vykrvácania.

To, že k uvedenému smrteľnému následku u poškodeného nedošlo, nebolo závislé od vôle obvineného, pretože poškodený sa aktívne útokom na jeho osobnú integritu bránil. Aj napriek tomu, že znalec indikoval malú intenzitu sily a prudkosti útokov smerujúcich do oblasti hrudníka poškodeného, je nevyhnutné poukázať pritom na aktívnu obranu poškodeného, ktorá do značnej miery stlmila intenzitu predmetných útokov obžalovaného do takej miery, že bodno-rezný kanál neprenikol do hlbších štruktúr hrudníka v oblasti srdca a pľúc. Nemožno opomenúť v tejto súvislosti ani útočiaci predmet. Aj napriek tomu, že odvolací súd uviedol, že týmto predmetom mal byť strieborný zatvárací nôž s čepeľou zabrúsenou na oboch stranách s jej dĺžkou najmenej 6 cm, ktorý nosil pri sebe obžalovaný, tieto tvrdenia nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní.

Obvinený síce potvrdil, že mal vreckový nôž, ktorý však nemal dĺžku čepele 15 cm, pričom tento nôž aj predložil ako dôkazný predmet. Tento nôž má síce dĺžku čepele približne 7 cm, avšak z výpovede svedkyne M. L. je zrejmé, že obžalovaný zaútočil na poškodeného nožom o dĺžke čepele asi 10 cm, táto svedkyňa jednoznačne vylúčila, aby útočiacim predmetom mal byť nôž, ktorý predložil obvinený ako dôkazný predmet, nakoľko nôž, s ktorým obvinený mal zaútočiť na poškodeného nemal sponu na zavesenie na opasok a ani retiazku, pričom nôž ktorý mal obžalovaný v kritickú noc použiť sa zlomil a rukoväť bola u M. M..

Uvedené skutočnosti sú zrejmé aj z výpovede utajenej svedkyne č. 1, ktorá potvrdila ako zlomenie noža počas incidentu, tak aj jeho dĺžku 10 – 15 cm. Taktiež podľa tejto svedkyne aj obžalovaný v rozhovore s poškodeným mal potvrdiť zlomenie čepele noža. Okrem uvedeného súčasne objektívnym znaleckým skúmaním v kontexte hĺbky bodno-rezného poranenia poškodeného v ľavom podbrušku (15-16 cm) a z použitej intenzity útoku je evidentné, že zraňujúcim predmetom mohla byť

dýka alebo nôž zabrúsený na obidvoch hranách minimálnej dĺžky 15 cm a šírky čepele asi 2 cm.

Z uvedeného je potom zrejmé, že útoiaci predmet nemal dĺžku čepele najmenej 6 cm ako to konštatuje vo svojom rozhodnutí odvolací súd bez akéhokoľvek bližšieho odôvodnenia, majúceho oporu vo vykonanom dokazovaní.

S poukazom na doposiaľ uvedené, kde obvinený zaútočil na ležiaceho poškodeného nožom s čepeľou zabrúsenou na obidvoch stranách o dĺžke najmenej 15 cm a za aktívnej obrany poškodeného, ho bodol štyrikrát do oblasti hrudníka a dvakrát väčšou až veľkou silou a prudkosťou do oblasti brucha, možno konanie obvineného umocňované motívom žiarlivosti právne posúdiť ako pokus trestného činu vraždy podľa § 8 ods. 1 k § 219 ods. 1 Tr. zák.. Obvinený svoj útok voči poškodenému viedol v úmysle usmrtiť ho, čo možno vyšpecifikovať predovšetkým z oblasti útoku, kde obvinený zaútočil, t. j. oblasť hrudníka, kde sa nachádzajú orgány nevyhnutné pre život, keďže poškodený sa útokom obvineného do oblasti hrudníka aktívne bránil, tento zaútočil potom na brušnú dutinu, čo možno charakterizovať ako moment prekvapenia, nakoľko poškodený tu utrpel dve bodno-rezné poranenia, z ktorých jedno malo dĺžku bodno-rezného kanála najmenej 15 cm. Obvinený k útoku použil predmet, ktorý ľahko prenikal cez ľudské orgány, súčasne týmto predmetom zaútočil do oblasti, kde sa nachádzajú životne dôležité orgány väčšou až veľkou silou a prudkosťou, čo je zrejmé z opakovanosti útokov a ich rýchleho sledu za sebou, dĺžky bodno-rezného kanála v ľavom podbrušku a aktívnej obrany poškodeným.

Odstránené: -

Nemožno tu opomenúť ani osobnostné vlastnosti obvineného. Zo záverov znaleckého posudku vypracovanom znalcom z odvetvia psychiatrie a pedopsychiatrie je zrejmé, že osobnosť obvineného sa vyznačuje okrem iného aj agresivitou, impulzívnosťou, emocionálnou nezrelosťou, dominanciou, podozrievavosťou, reaktívnou agresivitou, snahou po odplate za previnenie.

V kontexte vyššie uvedeného, berúc zároveň do úvahy správnosť skutkového stavu veci zisteného v konaní pred krajským súdom, je potrebné správnym právnym posúdením konania obvineného M. L. toto v hmotno-právnej rovine kvalifikovať

ako pokus trestného činu vraždy podľa § 8 ods. 1, § 219 ods. 1 Tr. zák., účinného do 31. augusta 2003, a nie ako trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 222 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. augusta 2003.

Najvyšší súd Slovenskej republiky **vo výroku obsiahnutom v bode II. svojho rozhodnutia**, podľa § 226 písm. c) Tr. por. (zák. č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov) obvineného M. L. oslobodil spod obžaloby krajského prokurátora, pre skutok obsiahnutý v bode 2.) ktorý bol právne kvalifikovaný ako trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 2 písm. c), písm. h) Tr. zák., účinného do 31. augusta 2003.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v súvislosti s uvedeným rozhodnutím poukázal na rozpory vo výpovedi chráneného svedka P. F. s objektívne zistenými závermi znalcov z odboru súdneho lekárstva a balistiky ako aj s výpoveďami svedkov Š. L. a J. M., čím takto mali vzniknúť dva proti sebe stojace okruhy dôkazov, ktoré spochybňujú vinu obvineného. Za danej dôkaznej situácie, vychádzajúc zo zásady „in dubio pro reo“ ho preto oslobodil pre skutok uvedený v bode 2 obžaloby krajského prokurátora.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v kontexte rozporuplných skutočností medzi výpoveďou chráneného svedka P. F. a záverov znaleckého skúmania znalcov z odvetvia súdneho lekárstva poukázal na rozdielne miesto vstrelu do hlavy poškodeného, pretože chránený svedok P. F. uviedol, že druhé strelné poranenie obžalovaný mal spôsobiť poškodenému tým, že mu priložil zbraň na pravý spánok hlavy a vystrelil. Znalci však ako miesto vstrelu lokalizovali na záhlaví. Taktiež v prípade prvého strelného poranenia, o ktorom sa chránený svedok P. F. vyjadril, že bolo spôsobené priložením zbrane v oblasti pravého oka poškodeného, znalci zhodne uviedli, že aj táto oblasť vstrelu je možná, avšak najpravdepodobnejší je vstrel na ľavej strane tváre.

Z uvedeného je potom zrejmé, určitá nepresnosť ohľadom druhého vstrelu, pričom táto nepresnosť predstavuje približne 15 cm, čo je možné vysvetliť nepriaznivými svetelnými podmienkami, čiastočným alkoholovým opojením svedka, ako aj nesprávnym zafixovaním uvedenej skutočnosti, podmienenej silným prežívaním

emócií a vypätou situáciou. Podstatné však je, že uvedený svedok zaregistroval, že obvinený vystrelil dvakrát, a to do oblasti hlavy poškodeného.

Z výpovede chráneného svedka P. F. je zrejmé, že v inkriminovanom čase a mieste sa nenachádzalo pouličné osvetlenie, avšak svetlo prenikalo z ulice P., od rodinného domu, čiže nebola úplná tma, viditeľnosť bola asi na 10 m a on sa od samotného incidentu nachádzal vo vzdialenosti asi 4 - 5 m, takže videl dobre celý jeho priebeh.

Znalec z odboru psychológie PhDr. I. O. uviedol, že človek pri vnímaných okolnostiach, t. j. takých, ktoré vnímal aj svedok P. F., prežíva silné emócie, tieto mu znemožňujú správne vnímanie určitých udalostí, čo sa môže následne pri reprodukcii prejaviť v určitých nepresnostiach. Znalec u uvedeného svedka zistil, že v emočne náročnejších situáciách narastá uňho vnútorné napätie a tendencia ku zvýšenej neistote, čo môže uňho posilňovať tendencie k sugestibilite.

Podľa znalkyne z odvetvia súdneho lekárstva sa svedok P. F. v inkriminovanom čase mohol nachádzať v ľahkom až ťažkom stupni opilsti, čo však nenarušilo jeho pamäťové schopnosti. Pri zapamätaní si prežitých skutočností, mohlo dôjsť u svedka aj k fixovaniu menších nepresností, ktoré sú asociované s tými výraznejšími prezentovaného deja, pričom uvedená fixácia môže mať za následok, že uvedené nepresnosti sa pri reprodukcii deja opakujú.

Je preto vysoko pravdepodobné, že nepresnosť uvedená svedkom P. F. ohľadom druhého strelného poranenia bola ovplyvnená práve vyššie spomenutými skutočnosťami.

Ako na druhý rozpor ohľadom zistených skutočností, na ktorý poukázal Najvyšší súd Slovenskej republiky, že znalci z odvetvia súdneho lekárstva uviedli, že na mieste incidentu v kontexte zistených strelných poranení sa mala nachádzať v dôsledku masívneho krvácania kaluž krvi.

V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že obžalovaný ihneď potom, keď druhýkrát vystrelil, odtiahol poškodeného za odev k svojmu autu a za pomoci svedka

P. F. ho doň aj naložili, navyše k incidentu malo dôjsť na nekvalitnej betónovej úprave, ktorá sa drtila, pričom obvinený sa inkriminovaného dňa mal vrátiť domov podľa svedkyne M. L. až okolo 03.00 – 04.00 hod., takže mal dostatok času na odstránenie kaluže krvi, ktorá vzhľadom na to, že poškodený bol ihneď naložený do auta, ani nemusela vzniknúť, prípadne aj keď vznikla, mohla byť odstránená, spolu s betónovou drťou.

Čo sa týka nenájdenia striel na mieste incidentu, na čo poukazuje odvolací súd, je namieste uviesť, že z prvého strelného poranenia však smerovala strela do priestoru mimo miesta incidentu, pričom pri druhom strelnom poranení musela zaujať miesto pod hlavou. Podľa balistika aj v prípade, že by strela pôsobila na dvere garáže, nemusela spôsobiť žiadne poškodenie týchto dverí, vzhľadom na stratu kinetickej rýchlosti v dôsledku jej prechodu cez telo poškodeného.

Pokiaľ sa jedná o skutočnosť, že nikto zo svedkov nepotvrdil, že by počul výstrel, ktorý v nočnom čase vytvára zvukový efekt „ostrého tresku“, je potrebné zdôrazniť, že balistik pripustil, že pri streľbe mohlo byť použité aj bežne dostupné strelivo „Subconic“, ktoré sa vyrába o kalibre 9 mm. Použitím tohto streliva sa utlmuje „tresk“, jeho počiatočná rýchlosť je znížená pod úroveň rýchlosti zvuku. Pri použití pištole zn. ČZ model 85 kalibru 9 mm Luger, ktorá bola pravdepodobne použitá pri trestnej činnosti, vo vzdialenosti 10 m od zdroja, poklesne hladina zvuku o 20 db.

Pokiaľ ide o časovú nepresnosť vo výpovediach svedkov, ohľadom ustálenia času, kedy malo dôjsť ku spáchaniu trestnej činnosti obvineným, je potrebné uviesť, že aj napriek požívaniu alkoholických nápojov a dlhšieho časového odstupu, svedkovia J. M. a M. B. zhodne uviedli odchod z baru G. okolo polnoci, pričom erotický salón B. podľa tvrdenia svedka D. J. spolu s ním a M. B. navštívil aj obvinený medzi 23.00 až 00.30 - 01.00 hod. Tento časový údaj v kontexte s ustáleným časom spáchania trestného činu obžalovaným predstavuje určitý časový posun, ktorý je dôsledkom dlhšieho časového odstupu od doby spáchania trestnej činnosti a požívania alkoholu týmito svedkami v inkriminovaný večer, kedy navštívili viacero pohostinských zariadení.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti, berúc do úvahy správne a úplne zistený skutkový stav veci, nemožno súhlasiť s názorom odvolacieho súdu, že v uvedenej trestnej veci stoja proti sebe dôkazy, ktoré dostatočne vyvolávajú pochybnosti ohľadom viny obvineného, v dôsledku ktorých by bolo potrebné pri rozhodovaní o vine vychádzať zo zásady „in dubio pro reo“, a tak rozhodnúť v jeho prospech. Jednotlivé pochybnosti ohľadom viny obvineného, na ktoré poukázal vo svojom rozhodnutí Najvyšší súd Slovenskej republiky nemajú oporu v doposiaľ vykonanom dokazovaní.

Apelujúc preto na úplnosť zistenia skutkového stavu veci v bode 2) tak, ako bol zistený vykonaným dokazovaním súdom prvého stupňa, je potrebné správnym hmotnoprávnym posúdením všetkých zistených skutkových okolností uvedenej veci, právne kvalifikovať konanie obžalovaného M. L., ako trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. c), písm. h) Tr. zák., účinného do 31. augusta 2003, a uložiť mu za to v rámci zákonom stanovenej trestnej sadzby, prihliadajúc aj na skutočnosti uvedené v § 34 ods. 4 Tr. zák. primeraný trest, vrátane uloženia ochranného opatrenia v podobe ochranného dohľadu.

Z týchto dôvodov generálny prokurátor Slovenskej republiky vo svojom dovolaní navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky

- 1.) podľa § 386 ods. 1 Tr. por. vyslovil, že rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3 To 70/2006 z 11. októbra 2006 a konaním, ktoré mu predchádzalo, bol porušený zákon v ustanovení § 8 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 2 písm. c) písm. h) Tr. zák., účinného do 31. augusta 2003 a § 226 písm. c) Tr. por. (účinného do 31. decembra 2005), **v prospech obvineného M. L.,**
- 2.) podľa § 386 ods. 2 Tr. por. zrušil rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3 To 70/2006 z 11. októbra 2006,
- 3.) podľa § 388 ods. 1 Tr. por. prikázal Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K obsahu dovolania generálneho prokurátora Slovenskej republiky sa vyjadril obvinený M. L. prostredníctvom svojho obhajcu. Poukázal v ňom predovšetkým

na skutočnosť, že podané dovolanie nezodpovedá podmienkam ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., čo si zrejme uvedomoval aj prokurátor, keď na str. 3 dovolania necituje skutok (pod bodom 1) zistený Najvyšším súdom, ale skutok ako ho podávala obžaloba. Pritom medzi skutkom uvedenom v obžalobe, v prvostupňovom rozsudku a v skutku zistenom najvyšším súdom je zásadný rozdiel. Prokurátor v dovolaní uvádza, že obžalovaný pri útoku použil nôž s dĺžkou čepele najmenej 15 cm a zaútočil väčšou až veľkou intenzitou. Najvyšší súd však zistil a ustálil skutok tak, že útok bol vedený nožom s čepeľou najmenej 6 cm a útok bol vedený malou až väčšou intenzitou. Ide pritom o dva základné kvalifikačné momenty zisteného skutku. Nie je možné teoreticky vylúčiť, že keby súd zistil skutok ako ho popisuje dovolanie, mohlo by ísť o iné právne posúdenie, hoci obhajoba sa domnieva, že ani v tom prípade by nešlo o inú kvalifikáciu než akú použil najvyšší súd. Aby však vôbec bolo možné v danom prípade uvažovať o zmene právneho posúdenia, musel by dovolací súd zmeniť zistený skutok, čo by však bolo v rozpore so zákonom. Pre právne posúdenie skutku je podstatné, že najvyšší súd vo svojom rozhodnutí uviedol, že je potrebné vychádzať z objektívne zistených skutočností, že útok na poškodeného viedol obžalovaný síce nožom, no malou silou a prudkosťou a tieto zásahy spôsobili poranenia, ktoré neohrozili žiaden životne dôležitý orgán v tele poškodeného. Jeho liečenie si vyžiadalo 6 až 8 týždňov. Vychádzajúc z charakteru poranení, spôsobu a intenzity útoku, verbálnych prejavov, potom nie je možné hodnotiť útok obžalovaného na poškodeného ako útok vedený v úmysle usmrtiť. Jeho zistené konanie však nepochybne napĺňa znaky trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 222 ods. 1 Tr. zák. Tieto skutočnosti samé o sebe postačujú na odmietnutie dovolania.

V ďalšej časti tohto vyjadrenia obhajca obvineného rozoberá a hodnotí vo vzťahu ku skutku pod bodom 1) jednotlivé dôkazy a ponúka svoje hodnotenie dôkaznej situácie, vrátane charakteristík údajne použitého noža na útok.

Následne v tomto vyjadrení vo vzťahu ku skutku pod bodom 2) konštatuje, že použitý dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. nemožno použiť v prípade, keď súd vychádza zo zásady in dubio pro reo, lebo nejde o hmotnoprávne posúdenie skutku ale o procesné rozhodnutie vychádzajúce výlučne zo zisteného skutkového stavu. Preto ho treba odmietnuť. Aj vo vzťahu k tomuto skutku ďalej

poukazuje na množstvo rozporov a pochybení vo vyšetrowaní a rozhodovaní, vrátane hodnotenia stôp po trestnom skutku.

Vzhľadom na všetky skutočnosti preto navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie generálneho prokurátora proti napadnutému rozsudku v celom rozsahu podľa § 392 ods. 1 Tr. por. zamietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací na základe predloženého spisového materiálu a po preskúmaní obsahu dovolania generálneho prokurátora Slovenskej republiky zistil, že dovolanie bolo podané oprávneným subjektom (§ 369 ods. 2 písm. a) Tr. por.) a v zákonnej lehote uvedenej v § 370 ods. 1 Tr. por. Zároveň z obsahu dovolania zistil, že sú dané dôvody dovolania uvedené v jeho návrhu, preto podľa § 383 Tr. por. nariadil vo veci verejné zasadnutie.

Na verejnom zasadnutí Najvyšší súd Slovenskej republiky preskúmal v zmysle § 384 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť výrokov napadnutého rozhodnutia, proti ktorým dovolateľ podal dovolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, so zameraním na dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 a § 374, ktoré sú uvedené v dovolaní, a tak zistil, že zákon bol porušený v prospech obvineného M. L..

Pri plnení tejto prieskumnej povinnosti zistil, že argumentácia generálneho prokurátora Slovenskej republiky uvedená v dovolaní naplňa dôvod dovolania uvedený v § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. napriek tomu, že pri oboch trestných skutkoch primárne argumentuje skutkovými okolnosťami. Správne ale vychádza z názoru, že tento dovolací dôvod sa týka nesprávnej aplikácie zákonných znakov skutkovej podstaty trestného činu na zistený skutkový stav.

Z dikcie uvedeného ustanovenia vyplýva, že dovolací súd je zisteným skutkovým stavom viazaný, ale iba za predpokladu, že tzv. skutková veta obsiahnutá vo výrokovej časti rozsudku obsahuje vyjadrenie všetkých skutkových okolností, ktoré vyžaduje použitá právna kvalifikácia skutku. V konaní o dovolaní treba dôsledne dodržať požiadavku, aby nielen napadnuté rozhodnutie ako celok bolo podrobené riadnemu opravnému konaniu, ale aby takému prieskumu na podklade

riadneho opravného prostriedku bol podrobený aj ten výrok, ktorý konkrétne napadá dovolanie (§ 254 Tr. por. účinného do 1. januára 2006).

V prerokováanej veci tomu tak nebolo. Zo zápisnice o verejnom zasadnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako súdu odvolacieho, konaného dňa 11. októbra 2006, dovolací súd zistil, že odvolací súd nevykonal na verejnom zasadnutí žiadny dôkaz na doplnenie skutkového stavu zisteného prvostupňovým súdom (§ 259 ods. 3, veta prvá Tr. por.). Napriek tomu menil skutkový stav v bode 1) rozsudku krajského súdu a v bode 2) tohto rozsudku dokonca dospel k diametrálne odlišným záverom o vine obvineného, keď ho exculpoval spod obžaloby podľa § 226 písm. c) Tr. por.

Za tohto stavu veci nemohol odvolací súd sám vo veci rozhodnúť rozsudkom. Meritórnym rozhodnutím odvolací súd menil skutkový stav zistený súdom prvého stupňa, a to na tom základe, že sám diametrálne inak hodnotil skutkové závery, ktoré prvostupňový súd vyjadril v tzv. skutkovej vete výroku svojho rozsudku (vo dvoch skutkových vetách). Uvedená „skutková veta“ jediná tvorí skutkový stav (ako výsledok myšlienkového procesu súdu pri hodnotení vykonaných dôkazov) zistený v napadnutom rozsudku v zmysle § 259 ods. 3 Tr. por. **Tento postup je zo zákona neprípustný a odvolací súd tak hrubým spôsobom porušil ustanovenie § 259 ods. 3 Tr. por.** Ustanovenie § 259 ods. 3 Tr. por. o spôsobe rozhodovania odvolacieho súdu rešpektuje prevládanie kasácie v odvolacom konaní nad princípmi apelačnými. Preto v odvolacom konaní je právo meniť skutkové (ale aj právne) závery súdu prvého stupňa výrazne potlačené. V prípade, ak sa odvolací súd podstatne odchýli od zistení súdu prvého stupňa, nemôže rozhodnúť sám vo veci rozsudkom, ale jeho povinnosťou je vrátiť vec súdu prvého stupňa na nové prerokovanie a rozhodnutie. Ide o konštantný a súdnou praxou akceptovaný výklad ustanovenia § 259 ods. 3 Tr. por., ktorý je obsiahnutý nielen vo všetkých komentároch Tr. por., ale najmä v uverejnených judikátoch – (porovnaj napr. č. 25/1970, 57/1984, resp. aj č. 49/1989 Zb. rozh. tr.).

Navyše odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu v bode 1) je zo skutkového hľadiska v porovnaní s rozsudkom súdu prvého stupňa neúplné a nepresvedčivé, najmä pokiaľ ide o naplnenie zákonných znakov skutkovej podstaty trestného činu

ublíženia na zdraví podľa § 222 ods. 1 Tr. zák. Vnútorne rozporné je aj tvrdenie, že k zmene právneho hodnotenia odvolacím súdom došlo na základe správne zisteného skutkového stavu súdom prvého stupňa, keď tento skutkový stav, čo do intenzity útoku a spôsobených následkov odvolací súd menil. Pritom právny záver o spôsobení ťažkej ujmy na zdraví z hľadiska právnej kvalifikácie podľa § 222 ods. 1 Tr. zák. celkom absentuje, lebo neobsahuje zákonnú argumentáciu o druhu ťažkej ujmy na zdraví v zmysle § 89 ods. 6 Tr. zák. a odôvodnenie jej konkrétneho vzniku a existencie podľa súdno-lekárskeho hľadiska uvedených v tomto interpretačnom ustanovení. Rovnako tak, chýba odôvodnenie zavinenia obvineného.

Rozhodujúcou skutočnosťou ale je, že odvolací súd sa nevysporiadal s právnou argumentáciou prvostupňového súdu, že v danom prípade ide o pokus trestného činu vraždy podľa § 8 ods. 1, § 219 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. augusta 2003. Skutková veta uvedená vo výroku rozsudku prvostupňového súdu obsahovala vyjadrenie všetkých skutkových okolností, ktoré táto právna kvalifikácia vyžadovala, vrátane subjektívnej stránky konania obvineného (zo žiarlivosti útok nožom s dĺžkou čepele najmenej 15 cm na ležiaceho poškodeného – štvornásobným bodnutím väčšou až veľkou silou a prudkosťou do hrudníka a dvojnásobným bodnutím do ľavého podbruška, pričom jedna rana hlboká najmenej 15 cm prebodla tenké črevo; podľa vyjadrenia znalca toto zranenie by v prípade neposkytnutia lekárskej pomoci viedlo k smrti poškodeného).

Odvolací súd bližšie neodôvodnil svoj záver o zavinení obvineného. Treba preto pripomenúť, že záver o zavinení je záverom právnym, musí byť preukázaný výsledkami dokazovania a musí z neho logicky vyplynúť. Pri trestných činoch proti životu a zdraviu je úmysel, rovnako ako iné formy zavinenia možné zistiť aj na základe iných dôkazov, nielen z priznania sa obvineného. Okolnosti subjektívneho charakteru je spravidla možné dokazovať iba nepriamo, z okolností objektívnej povahy, z ktorých sa dá podľa zásad správneho myslenia usudzovať na vnútorný vzťah páchatel'a k porušeniu alebo ohrozeniu záujmov chránených Trestným zákonom. K objektívnym zisteniam patrí aj skutočnosť, že obvinený bol na spáchanie trestného činu vyzbrojený nebezpečným prostriedkom (uvedeným nožom s čepeľou dlhou najmenej 15 cm). K objektívnym zisteniam patrí ďalej skutočnosť, že obvinený viedol celú sériu úderov – pichnutí nožom v situácii, kedy sa poškodený súc na zemi

(paralyzovaný plynom ?) nemohol účinne brániť, hoci takto sčasti - zrejme reflexívne - konal. Obvinený pritom útoky uvedeným nožom s nebezpečnými parametrami viedol do oblasti tela poškodeného, kde sa nachádzajú pre život dôležité orgány – hrudník zasiahnutý štyrikrát, ohrozené orgány – srdcový sval, pľúca, aorta. Dutina brušná bola zasiahnutá dvakrát – ohrozené orgány – žalúdok, pečeň, brušná aorta, črevá a ďalšie vnútorné orgány. V konečnom dôsledku jedna rana prenikajúca 15 cm do dutiny brušnej perforovala kľučku tenkého čreva s fatálnymi následkami do 3 – 4 dní, bez lekárskeho zásahu.

Z uvedených úvah bolo treba vyvodiť záver, či obvinený v priamom úmysle (§ 4 písm. a) Tr. zák.), resp. v nepriamom úmysle (§ 4 písm. b) Tr. zák.) chcel usmrtiť poškodeného, keď objektívne konal tak, že z jeho útoku musela – bez zásahu tretích osôb - smrť nastať. Vzhľadom na to, že vykonal všetko, čo pokladal za nevyhnutné na dokonanie trestného činu, ale pre okolnosti na jeho vôli nezávislé k jeho dokonaniu nedošlo, išlo by o ukončený pokus trestného činu vraždy podľa § 8 ods. 1, § 219 ods. 1 Tr. zák.

Vo vzťahu ku skutku v bode 2), kde prvostupňový súd právne hodnotil konanie obvineného ako trestný čin vraždy podľa § 219 ods.1, ods. 2 písm. c) a písm. h) Tr. zák. účinného do 31. augusta 2003, dospel odvolací súd (pri uvedenom meritor-nom rozhodovaní vo veci) k záveru, že pre pochybnosti o vine obvineného, vzhľadom na existenciu dvoch skupín rozporných dôkazov, (pričom rozpory nie je možné odstrániť vykonaním ďalších dôkazov) treba vychádzať zo zásady in dubio pro reo, a preto obvineného podľa § 226 písm. c) Tr. por. oslobodil spod obžaloby.

Tento právny záver urobil odvolací súd vo vyššie uvedenom kontexte procesne nezákonného postupu podľa § 259 ods. 3 Tr. por. Pritom mohol sám doplniť v rámci odvolacieho konania dokazovanie prečítaním právoplatného rozsudku (a spisu) Vojenského obvodového súdu v Prešove z 10. septembra 2007, sp. zn. 3 T 3/2007, ktorým bol ppráp. Policajného zboru R. K. uznaný za vinného z trestného činu neoznámene trestného činu podľa § 168 ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006. Tohto trestného činu sa dopustil v podstate tak, že

po tom čo mu dňa 10. októbra 2002 okolo polnoci v K., v mieste jeho bydliska P. F. oznámil, že bol dňa 10. októbra 2002 asi o 23.30 v blízkosti reštaurácie C. v K. svedkom vraždy M. T., vo veci nevykonal žiadne opatrenia.

V kontexte s vykonanými dôkazmi v tejto veci (po zadovážení si príslušného spisu), mohol odvolací súd komplexnejšie hodnotiť vierohodnosť jednej alebo druhej skupiny vzájomne si odporujúcich dôkazov vo vzťahu ku skutku v bode 2.) a zaujať objektívnejší postoj k hodnoteniu dôkazov prvostupňovým súdom.

Treba znovu pripomenúť, že bez porušenia (procesného) ustanovenia § 259 ods. 3 Tr. por. by nemohlo dôjsť k hmotnoprávnemu porušeniu Tr. zák. Rozhodnutie odvolacieho súdu vo veci uvedeným spôsobom viedlo k tomu, že v rozpore so skutkovými zisteniami súdu prvého stupňa, zrušením výroku o vine, odvolací súd fakticky zmenil ním zistený skutkový stav (vypustil skutočnosť, že obvinený sa skutku dopustil „opätovne“ a „preto, aby obvineného neusvedčil zo skutku spáchaného v bode 1. rozsudku“) a v dôsledku toho sa exculpácia vzťahovala na skutok formulovaný obžalobou.

V tejto súvislosti Najvyšší súd Slovenskej republiky v rámci aplikácie dôvodov dovolania pripomína, že v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. dovolanie možno podať (aj vtedy), ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; **správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.**

Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdov je určený na nápravu výslovne uvedených procesných a hmotnoprávnych chýb, ako to vyplýva z konštrukcie jednotlivých dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. a) až písm. l) Tr. por., resp. aj podľa § 374 ods. 3 Tr. por. Tento opravný prostriedok neslúži k revízii skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže doplňovať, prípadne korigovať len odvolací súd. Preto s poukazom na nesprávne skutkové zistenia alebo na nesúhlas

s hodnotením dôkazov nie je možné vyvodzovať dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por.

Uvedený dovolací dôvod pripúšťa iba právne námietky vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižších stupňov. Zákonná formulácia tohto dovolacieho dôvodu vyjadruje, že dovolanie je určené na nápravu právnych chýb rozhodnutia vo veci samej, pokiaľ tieto chyby spočívajú v právnom posúdení skutku alebo iných skutočností podľa noriem hmotného práva.

V prerokovávanej veci však odvolací súd porušením ustanovenia § 259 ods. 3 Tr. por. upravujúceho spôsob jeho rozhodovania ako súdu druhého stupňa, v rozpore s príkazom v ňom obsiahnutým, nezákonne zasiahol do správne zisteného skutkového stavu veci potrebného na rozhodnutie, ktoré vytvoril na základe vykonaného dokazovania súd prvého stupňa tým, že bez vykonania akýchkoľvek dôkazov sám menil tento skutkový stav a dospel k inému právnomu hodnoteniu oboch žalovaných skutkov. Zmena takto vytvoreného skutkového stavu viedla k tomu, že – skutková veta vo výroku rozsudku - neobsahuje (ani v spojení s príslušnou časťou odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu) vyjadrenie všetkých skutkových okolností, ktoré vyžaduje použitá právna kvalifikácia, resp. právna kvalifikácia, ktorá mala byť správne použitá. Preto, keď porušenie tohto procesného ustanovenia malo za následok, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití (resp. nepoužití) iného hmotnoprávneho ustanovenia, je naplnený dovolací dôvod v zmysle § 371 písm. i) Tr. por.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe § 386 ods. 1 Tr. por. vyslovil vo výroku tohto rozsudku uvedené porušenie zákona v prospech obvineného M. L. V dôsledku toho podľa § 386 ods. 2 Tr. por. zrušil právoplatný rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako súdu odvolacieho, z 11. októbra 2006, sp. zn. 3To 70/2006, ako aj rozsudok Krajského súdu v Prešove z 31. mája 2006, sp. zn. 1 T 3/05. Súčasne zrušil aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 388 ods. 1 Tr. por. Krajskému súdu v Prešove prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol. Mohol tak urobiť, lebo rozhodoval o dovolaní v neprospech obvineného, ktoré bolo podané v lehote uvedenej v § 370 ods. 1 Tr. por.

Úlohou Krajského súdu v Prešove pri novom prerokovaní vec bude vykonať tie dôkazy alebo dôkazné prostriedky, ktoré spochybnil odvolací súd vo vzťahu k hodnoteniu následkov na zdraví poškodeného (výsluch znalcov) pri skutku v bode 1) a v kontexte s právnym názorom vysloveným dovolacím súdom znovu hodnotiť otázku zavinenia obvineného (§ 391 ods. 1 Tr. por.).

Vo vzťahu ku skutku v bode 2), po zadovážení a prečítaní obsahu spisu Vojenského obvodového súdu v Prešove sp. zn. 3 T 3/2007, krajský súd uváži, či netreba niektoré dôkazy (najmä výpovede svedkov) vykonať znovu, príp. či netreba vykonať ďalšie dôkazy, ktorých vykonanie sa ukáže ako nevyhnutné na zistenie skutkového stavu veci potrebného na rozhodnutie vo veci (§ 391 ods. 1 Tr. por.).

Vzhľadom na to, že napadnuté rozhodnutie bolo zrušené len v dôsledku dovolania podaného v neprospech obvineného, nebude v novom konaní platiť zákaz reformácie in peius (§ 391 ods. 2 Tr. por. arg. a contr.).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok (§ 392 ods. 2 Tr. por.).

V Bratislave, 12. mája 2008

JUDr. Harald S t i f f e l , v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia :